

PRESENTACIÓ DE LA BIOGRAFIA DEL BISBE HUIX

Déu vos guard!

En motiu de la Canonització de Santa Carme Sallés i Berengueras, fundadora de les Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyança, natural de Vic i que visqué uns quants anys a Manresa, el nostre Bisbe Romà, que m'ha delegat avui per representar la nostra diòcesi en aquest acte tan important, va tenir unencontre personal amb el Papa. Al trobar-se amb Benet XVI aquest exclamà: "Ah! Vic, terra de sants!" Cal dir que abans d'aquesta nova proclamació de santedat el dia 21 d'octubre proppassat, l'actual Papa Emèrit ja ens havia obsequiat, el dia 11 d'octubre del 2.009, amb la canonització de Sant Francesc Coll i Guitart, fundador de les Dominiques de l'Anunciata, congregació genuïnament vigatana, molt arrelada a aquesta diòcesi del Ponent de Catalunya, i a la qual va pertànyer també durant vint-i-dós anys la suara mencionada Santa Carme.

Sí, realment la nostra Diòcesi de Vic és "Terra de Sants". La mateixa capital és anomenada "Ciutat dels Sants". Ens n'hem de sentir sanament orgullosos. Al nostre bisbe Sant Bernat Calbó, al patró de Vic Sant Miquel dels Sants, a l'apòstol de Catalunya Sant Antoni Maria Claret, a la fecunda viuda Santa Joaquina de Vedruna, al missioner màrtir Sant Pere Almató, i als dos sants mencionats, cal afegir-hi els també nostres 39 Beats i 5 Venerables. I tenim oberts els processos de la màrtir de la puresa Josefina Vilaseca i de 184 sacerdots i laics presumptes màrtirs de la persecució religiosa dels anys trenta a Espanya.

I a partir del dia 13 d'octubre, si Déu vol, l'Església ens proposarà com a testimonis de la fe fins el martiri, una altra bona colla del nostre Bisbat dels quals, tot i no haver portat directament nosaltres el procés, estan vinculats, per una raó o altra, a la nostra diòcesi. Entre ells destaca per la seva missió d'integrant del Col·legi Apostòlic, el qui morí màrtir en aquesta capital de l'Església Particular de Lleida, el nostre estimat Bisbe Salvi Huix i Miralpeix.

Personalment recordo dels meus anys de Seminari que sen's el recordava com a una de les glòries de la nostra institució formadora del clergat diocesà, i per a mi va ser una agradable i estimulant bona notícia la que anunciava la seva Beatificació, fita que unirà encara més els llaços de fraternitat cristiana entre aquest dos històricament fecunds bisbats de Lleida i Vic.

Al demanar Mn. Joan Ezquerra, bon amic i company de fatigues en els treballs de les causes dels sants, àrdues i gratificants alhora, al nostre Bisbat la revisió de la part que ens correspon de la biografia de Mons. Salvi Huix, se li va confiar la tasca a Mn. Narcís Riba que ha fet la seva tasca amb uns excel·lents resultats, fruit de la seva proverbial dedicació sempre tan competentment entregada per estar al cas de tots els detalls. Ell avui no pot estar aquí, però li vaig demanar que, a partir de la seva experiència directa amb el text original del Dr. Narcís Tibau i Duran, es fes present a l'acte amb les següents lletres que em complac a llegir:

Senyores, senyors, germans:

L'existència humana és un teixit. D'una banda, comptem uns factors no adquirits: ens els hem trobat. D'una altra, les opcions que prenem al llarg dels anys i els reptes individuals que hem d'afrontar.

En la vida de Mons. Salvi Huix i Miralpeix, motiu d'aquesta convocatòria, llistem com a factors donats una geografia, una història, una llengua. Abans que vingués al món aquell vint-i-dos de desembre de 1877 Santa Margarida de Vallors, al territori de la Selva, ja hi era; la llarga història del país i de la comarca anava transcorrent –per no anar fins als romans, esmentem les guerres carlines i les emboscades que les Guilleries havien permès--, i havia deixat una determinada petja; la llengua catalana que serà l'instrument que el P. Huix tindrà a mà per creure, per pregar, per evangelitzar, per acompanyar ... Heu pensat mai què seria de cadascú de nosaltres si haguéssim entrat al món en qualsevol país del cor de l'Àfrica?

També la família ens és donada: tan important que és per a posar els fonaments de l'existència, i no ens ha calgut anar a mercat! A voltes ens en dolem. A Can Huix –ho llegireu en el llibre— hi havia, i hi ha, la capella de la Mare de Déu del Carme; i en una època com aquella de superabundància de preveres en solien tenir un de resident, jove, que servia per al culte, per a les pregàries, per a l'educació. Els homes de la família practicaven Exercicis Espirituals, potser als Felipons de Vic; en temps de la qüestió romana –som a finals del XIX-- algun, a l'hora dels propòsits, havia fet vot de defensar el Papa. Encara, conta la biografia que la mare, tot just nat En Salvi, el va dur al santuari local de la Mare de Déu del Pedró a presentar-li i oferir-li l'infant; allí mateix un novell mossèn Salvi cantaria Missa.

També es va trobar la diòcesi de Vic, que enfonsa les seves arrels a l'època visigòtica, aquell espai –la parròquia de Santa Margarida, al límit del territori diocesà-- on rebrà la fe i els primers sacraments; que acollirà al Seminari de la ciutat aquell noi que baixava de pagès, i el portarà a prevere les tèmperes de setembre de 1903 pel ministeri del venerable bisbe Josep Torras i Bages; que el fa vicari de la Mare de Déu del Coll (a les Guilleries mateix) i de Sant Vicenç de Castellet (al Bages). Aquí s'acaba la jurisdicció diocesana de Mn. Salvi, perquè el 1907 entra a l'Oratori de Vic, circumstància que tanmateix el deixarà apòstol qualificat en aquesta ciutat.

Ara tocaria entrar en el capítol dels reptes que va enfrontar i les opcions personals que va prendre. Però no en diré gran cosa: en tractar-se d'un treball intern només el podem conjeturar per allò que va ser el desenvolupament de tota la seva vida fins al martiri. Només sóc capaç de dir que se sap que era intel·ligent i que treia notes excel·lents, al Seminari. Que com a seminarista adolescent i jove va passar els desafiaments de l'obediència, l'adquisició dels hàbits, l'entrenament per a l'apostolat, ... El biògraf el compara a Sant Francesc de Sales, que també es mossegava la llengua quan calia. I gaire més no puc dir: ho faran els altres ponents.

Abans de tancar aquesta exposició he de proclamar l'agraïment a Mn. Carles Giol, rector de Sant Hilari Sacalm i, per tant de Santa Margarida de Vallors, i a Mn. Josep M. Masnou, arxiver encarregat de l'Arxiu de la Cúria de Vic, que m'han fornint informació. A En Joan Costa, fratern amic d'Anglès (a la Selva), que ha caminat pels llocs on no puc caminar. I a l'*Aproximació a la història del Seminari Conciliar de Vic*, de Ramon Rial Carbonell, que es conté a l'obra *Diccionari de Filòsofs, Teòlegs i Mestres del Seminari de Vic (1749-1968)*, on també consta el nostre biografiat que, des de l'Oratori de Vic estant, hi fou professor d'Ascètica i Mística.

Gràcies per l'atenció que heu prestat a aquestes paraules.

Lleida, 12 de juny de 2013.